

BRIGITTE KNIGHTLEY

AZ
ELLENÁLLHATATLAN
KÉSZTETÉS,
HOGY
BELEZÚGJ AZ
ELLENSÉGEDBE

Dream
válogatás

A TÉT NAGY, A SZERELEM TILTOTT,
ÉS A LASSAN KIBONTAKOZÓ VONZALOM KOMOLY
SZENVEDÉLLYÉ VÁLIK.

Amikor Osric Mordauntot, a Fyren Rend elit bérgyilkosát ledönti a lábáról egy olyan betegség, amit még egy jól irányzott tördőfés sem old meg, a túléléshez sürgősen szüksége van egy kivételes gyógyítóra... a sors pedig, mert nyilván remek humorérzéke van, pont egy Haelan Rendbeli gyógyítót sodor elé – vagyis egy olyan embert, akinek normál esetben a közelébe sem szabadna mennie. Aurienne Fairhrim és rendtársai egy gyerekeket sújtó halálos himlőjárvány megfékezéséhez igyekeznek kétségbeesetten pénzhez jutni – olyan kétségbeesetten, hogy amikor Osric betör a főhadiszállásukra, azért, hogy lefizesse Aurienne-t, gyógyítsa meg őt, a nő kénytelen elfogadni az ajánlatát. Időközben Osric és Aurienne munkához látnak, hogy meggyógyítsák a férfit, és annak is a végére járnak, miért ütötte fel a fejét a himlő, és azon kapják magukat, hogy hevesen tagadják az egymás iránti vonzalmukat – ami pedig csak még tovább tüzezi a köztük lévő szenvedélyt.

BRIGITTE KNIGHTLEY

szertői módszere az, hogy arról ír, amiről ő is olvasni szeretne: olyan „enemies to lovers” románcokat, melyek új értelmet adnak a „beteljesületlen izzó vágyakozás” fogalmának. Munkáját a lassan kialakuló szerelmek, a pimasz romkomok és a szenvedés rajongói élvezik a leginkább. Az ellenállhatatlan készítés, hogy belezúj az ellenségedbe a bemutatkozó regénye.

TUDJ MEG TÖBBET A SZERZŐTRŐL:

www.brigitteknightley.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez a bájos és tökéletesen felépített, két ellenség közti, össze-jönnek-e-vagy-sem, lassan kialakuló románc az egyik kedvenc könyvemmé vált, amit valaha is olvastam. Knightley bemutatkozó regénye az eszes csavaroktól és a mágiától, a rejtélyektől és szellemes szóváltásoktól perzsel, és ott hagyta nyomát a szívemen.”

**REBECCA ROSS, A DIVINE RIVALRY –
ISTENI RIVÁLISOK SZERZŐJE**

„Végtelenül egyedi, hihetetlenül vicces és olyan szinten magával ragadó, hogy azt még a legvadabb álmaimban sem mertem volna remélni! Ez a könyv egy instant klasszikus, egy valódi mestermű, és még soha életemben nem olvastam hozzá fogható. Olyan, mint egy meleg ölelés, de közben meg is nevetteget, és elakadt tőle a lélegzetem. Olyan, mintha a szerző fogta volna az összes témát, amit imádok, és a legtökéletesebb stílusban alkalmazta volna azokat.”

**ALI HAZELWOOD, A BRIDE –
A MENYASSZONY SZERZŐJE**

„Okos, igazán eredeti, és elképesztően szórakoztató. Knightley olyan világot hozott létre, amit soha nem akartam hátrahagyni, a karakterei pedig, akiknek szellemes szóváltásain úgy vigyorogtam, mint a vadalma, egész éjszaka ébren tartottak. Micsoda kincs ez a könyv!”

**KRISTEN CICARELLI,
A HEARTLESS HUNTER –
A SZÍVTELEN VADÁSZ SZERZŐJE**

BRIGITTE KNIGHTLEY

—♥ AZ ♥—

**ELLENÁLLHATATLAN
KÉSZTETÉS,
HOGY
BELEZÚGJ AZ
ELLENSÉGEDBE**

— részlet —

Dream
válogatás

AZ ELLENÁLLHATATLAN SZEMÉTLÁDA TALÁLKOZIK A MEGINGATHATATLAN PICSÁVAL

Osríc

Osríc csakis Aurienne Fairhrimet megismerve jött rá, hogy egy tekintet is metszhet úgy, mint egy penge. A nő egyenes háttal, szigorúan állt a dagerrotípiá keretében, feketén ragyogó szemét egyenesen Osrícra szegezve.

- Ő? – kérdezte Osríc.
- Igen, uram – felelte Fordyce gyógyító.
- Muszáj, hogy ő legyen?
- Nem igazán van más választása, uram.

Osríc elhajtotta a dagerrotípiát. Az az asztalára esett; ebből a szögből a nő metsző tekintete új áldozatra lelt, és átdöfte a plafont. A szóban forgó asztalt ezenkívül, nem túl kellemes módon, Aurienne Fairhrim szakmai életrajza és egy közel végtelen publikációs lista is díszítette.

– A Haelanek közé tartozik – mondta Osric. – A Rendje nem hajlandó összedolgozni az enyémmel. Már szimplán elvi alapon vissza fog utasítani.

– Meglehet, uram – mondta Fordyce gyógyító. – Azt kérdezte, ki lenne *képes* meggyógyítani önt, nem pedig azt, ki lenne hajlandó.

– Ne legyen pimasz!

– Nem akartam tiszteletlen lenni, uram – hunyászkodott meg Fordyce. – A Haelan Rend tagjai páratlan gyógyítók, Aurienne Fairhrim pedig külön kiemelkedő közöttük. Igazi fenomén a seithrendszer kezelésében. Ha nemet mondana...

– Hát persze, hogy nemet fog mondani. A nő Haelan.

– ...akkor Shuttleworth gyógyítóval minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy lelassítsuk a degenerációt.

– Mennyi időm maradt? – kérdezte Osric.

Fordyce a kollégájára pillantott. Osric várta, hogy az utóbbi kibökjön valami hasznosat, azonban Shuttleworth gyógyító mindössze rémülten pislogott, pánikba esve összerándult, majd nekiállt fulladozni a saját nyálától.

– Azt nehéz bármiféle pontossággal megjövendölni – lelt rá Fordyce a bátorságára, miközben kollégája hörögve lélegzetért küzdött.

– Feleljen nekem! – parancsolt rá Osric.

– A legjobb becslésünk szerint még úgy három vagy négy hónapja maradt, mielőtt a képességei jelentős hanyatlásnak indulnak, uram – mondta Fordyce.

– Jelentős hanyatlásnak – ismételte Osric.

– Igen, uram – bólintott Fordyce.

– El fogom veszíteni a seithemet.

– Sajnálatos módon igen, ez az egyik valószínű végkimenetel, uram.

– Nem vezíthetem el a seithemet – mondta Osríc. – Tudják, mi vagyok.

Igen, a gyógyítók tudták – ezért is választotta el őket egy hajszál attól, hogy összevizeljék magukat. Ettől függetlenül Osríc csizmája felé intézett, lelkes bólogatással igazolták a dolgot.

– Ön a Fyren Rend tagja, uram – mondta Shuttleworth. – T-talán fontolóra vehetné a korai visszavonulást?

– Tudják, hogy a Fyrenek hogyan vonulnak vissza? – vágott vissza Osríc a brutálisan idióta kérdés hallatán.

– Öhm... nem, uram.

– Halál által.

– Á.

– Ami némi problémát jelent, nem igaz?

– De igen, uram.

– Azt kell hogy mondjam, figyelembe véve, mennyit is fizettem maguknak, igencsak elkeserít, hogy ez minden, amire képesek voltak – mondta Osríc.

– A betegsége – és ez igazán nagyon sajnálatos dolog –, hogy úgy mondjuk, nem gyógyítható – makogta Fordyce. – Ez egy degeneratív állapot, amire nincs ismert gyógy mód.

– A Haelanek a legnagyobb szerűbb élő gyógyítók – tette hozzá Shuttleworth, akinek időközben sikerült annyira túltennie magát a fulladozásán, hogy most lenyűgözze Osricot ezzel a ragyogó meglátásával.

– Aurienne Fairhrim a legjobb lehetősége, uram – mondta Fordyce. – Ha bárki segíthet önnek, akkor az ő.

– Tehát ha hihetek magának és a kollégájának, Fairhrim az egyetlen lehetőségem.

– Öhm... igen.

Arra a következtetésre jutva, hogy a gyógyítókkal már semmi egyébbre sem megy, elküldte őket.

– Biztos vagyok benne, hogy számíthatok a diszkréciójukra az állapotomat illetően.

A gyógyítók eldadogtak pár igent meg perszét.

– Az intézőm majd kikíséri önöket – közölte velük Osric.
– Csak előbb adjanak egy pillanatot!

Fordyce és Shuttleworth mélyen meghajoltak, majd kihátráltak Osric dolgozószobájából. Kalapjukat haszontalan fejükre helyezve, csoszogva megindultak a fogadószoba felé.

– Mrs. Parson? – szólította Osric az intézőjét.

Mrs. Paron és az ő ősz csíkos kontya megjelent az ajtófélfá mellett.

– Igen, uram?

– Legyen rá gondja, hogy egyik gyógyító se emlékezzen erre a látogatásra!

– Természetesen.

Osric odatartotta az Aurienne Fairhirmről készült dagerrotípiát Mrs. Parson elé.

– Íme az állítólagos megmentőm. Mit gondol?

Mrs. Parson addig matatott a keblénél, amíg rá nem lelt a szemüvegére. Feltette azt az orrára, és vetett egy pillantást a képre.

– Bájjos hölgyemény.

– Nekem úgy néz ki, mint egy eszköz a céloom eléréséhez – mondta Osric.

Mrs. Paron megkocogtatta Fairhirm magas nyakú, fehér ruháját.

– A Haelanek közé tartozik?

– Igen. Kétségkívül velejéig szenteskedő. A neve Aurienne Fairhirm.

Mrs. Parson vetett egy szúrós pillantást Osricra szemüvegének kerete felett.

– Ha Haelan, akkor nem fog segíteni önnek.

– Egyértelműen – mondta Osric. – Ugyanakkor úgy tűnik, hogy igazi Fenomén. Nekem pedig egy Fenoménnra van szükségem, Parson. Hogyan győzzem meg, hogy segítsen nekem? – Az egyik a szobában lévő tükör felé fordult, szemügyre vetette benne a Tiendomok legpazarabb járomcsontját, majd így folytatta: – Csábítsam el?

– Nem hiszem, hogy sikerülne – jegyezte meg Parson.

– Megsért engem, asszonyom.

– A hölgy Haelan – jegyezte meg Mrs. Parson, aki idegesítően észszerű asszony volt. – Előbb sétálna bele egyenesen a Temzébe, minthogy segítsen önnek. Talán előállhatna egy B tervvel. Na meg egy C tervvel.

– Mit szólna inkább egy Zs és egy K tervhez? *Zs*, mint *zsarolás*, és *K*, mint *kényszerítés*?

– Vicces, uram – mondta Mrs. Parson, bár nem úgy festett, mint aki viccesnek találja a dolgot.

– Hát legyen – szólt Osric. – Segítsen előkészülni! Nézzon kicsit utána ennek az Aurienne Fairhirmnek! Találjon valamit, amivel megfoghatom! Megvesztegetés, zsarolás, életének és testi épségének fenyegetése... tudja. A szokásos.

– Remek ötlet, uram – bólintott Mrs. Parson.

– Akkor ezzel meglennénk. Miután kikísérte a vendégeinket, előkerítené a tőreimet a ma esti gyakorlóedzéshez? A Moulineaux-párt, legyen kedves.

– Természetesen, uram.

Mrs. Parson távozott. Osric megfeszítette a kezét. A zsidobadás egyre terjedt – a nyaka tövétől indult, a seithrendszerét követve megindult lefelé, le a vállán túlra, és mostanra, tűszúrászerűn bizseregve, az ujjait is elérte. Osric egészen addig nem is nagyon törődött a dologgal, amíg ezzel összefüggő ingadozást nem vett észre a seitháramlásában, amely ponton aztán hívta a gyógyítókat. A diagnózisuk nagy súllyal nehe-

zedett rá: seithdegeneráció. Vagy hétköznapi nevén, seithrot-hadás.

Talán bölcsebb lenne előállni valami kifogással, hogy elkerülje a ma esti, Fyren-társával való edzést? Azonban soha, egyetlen ilyen alkalmat sem hagyott ki. Ha most megtenné, az lehet, kérdéseket vetne fel, Osric pedig nem engedhette meg magának, hogy ezen az igen érzékeny ponton kérdéseket tegyenek fel neki.

Mrs. Parson odahozta neki a tőreit. Osric felcsatolta azokat, majd csibészes vigyort erőltetett az arcára, és elindult a végkő felé.

Úgy volt vele, hogy nem hal bele egy kis edzésbe. Bár így, hogy egyre terjedt a testében a zsibbadás, hamarosan szó szerint bele fog halni.

MRS. PARSONNAK BELETELLETT PÁR NAPJÁBA, HOGY OSRIC ELÉ JÁruljon az Aurienne Fairhrim után való nyomozásának eredményével. Információgyűjtés tekintetében Osric egy kész szakértőnek tartotta magát, azonban Mrs. Parson, a maga szolgálólányokból és bejárónőkből álló hálózatával, kész elemi erőt képviselt.

Összeesküvést sejtető hangulatban kopogtatott Osric dolgozószobájának ajtaján. A férfi intett neki, hogy lépjen be.

– Amit Aurienne Fairhrimről kiderítettem. – Mrs. Paron előhúzott egy papírkupacot a kötényéből. – A fél nagy-nagynéném harmadunokatestvére a Haelan-központ konyháján dolgozik.

Osric meg sem próbálta kibogozni Mrs. Parson családfájának Möbius-szalagját. Szétterítette a lapokat az asztalán.

– És? Mit tudtunk meg? Van Fairhrimnek bármilyen családtagja, akit felhasználhatnánk? Valami tartozás, amit átvehetnénk? Valaki, akit elrabolhatnánk? A helyzet kezd eléggé kétségbeejtő lenni.

– Van pár családtagja – felelte Mrs. Parson. – Az apja Danelaw-ból származik, az anyja Tamazghából. Jelen pillanatban mindketten Londonban laknak. Adóssága az nincsen; eléggé jómódú. Az emberrablás, természetesen, mindig opció.

– Klasszikus lépés – mondta Osric.

– Elmondhatom, mit gondolok? – kérdezte Mrs. Parson.

– Mondja csak!

– Tekintetbe véve a feladat természetét, talán jobb lenne, ha a hölgy hajlana az együttműködésre – jegyezte meg Mrs. Parson. – Kiderítettem, hogy a Haelan Rend éppen pénzügyi támogatókat keres. Jelentős összegre lenne szükségük az egyik kutatásukhoz. Hallott a Platt-himlő-járványról?

– Dereng valami – felelte Osric. – Nem igazán figyelek az utcakölykökre meg a kórságaikra.

– Ez a bizonyos betegség talán lehetőséget biztosít majd arra, hogy rávegyen egy Haelant, hogy gyógyítsa meg önt – szólt Mrs. Parson.

– Akkor hát legyenek áldottak a göthös gyerekek! – jegyezte meg Osric. – Mekkora összegre lenne szükség?

– Húszmillió thrymsasra.

– Basszanak keresztbe!

– Mint ahogy azt mondtam, uram: az összeg jelentős. A Haelan Rend jelenleg is tárgyalásokat folytat különböző pénzügyi tanácsokkal és az összes Tëndom királyával és királynőjével, hogy forrásokat szerezzenek, de eddig nem sok sikerrel jártak. Úgy tűnik, mindenki az önéhez hasonló apátiával viseltetik az utcagyerekek iránt... azok a szegény drágák! De ha felajánlaná az összeget, azzal talán meggyőzhető

Fairhrim Haelant, hogy tegye félre az ön Rendjének tagjai irányába mutatott természetes viszolygását.

– Akkor hát jöhet a megvesztegetés – jelentette ki Osríc.
– Jó ötlet.

Mrs. Parson vetett felé egy kételkedő pillantást.

– Rendelkezik ön húszmillióval?

– Azt nem mondtam, hogy ténylegesen ki is fizetjük a nőt.

– Á.

– Tegyen ajánlatot! Aztán szóljon, hogy ment a dolog!

Azonban ahelyett, hogy elsietett volna, hogy teljesítse a kapott feladatot, Mrs. Parson Osríc asztala előtt maradt.

– Ha megenged még egy felvetést, uram?

– Mi lenne az?

– Aurienne Fairhrimet gondosan védik. – Mrs. Parson addig matatott az iratok közt, amíg rá nem lelt egy sor tervrajzra.

– Swanstone-ben, a Haelanek erődjében él. A létesítményen belül van egy lakosztálya. És hogy csak még tovább bonyolódjon a helyzet, Swanstone-t Wardenek felügyelik.

– Wardenek? *Gyűlölöm* a Wardeneket. Kolosszális faszfej az összes. Miért tartanak Wardeneket Swanstone-ban?

– Úgy hallottam, van valami egyezség a Haelan és a Warden Rendek között – felelte Mrs. Parson. – Gyógyítás védelemért és vice versa.

– Hány Warden van Swanstone-ban? – kérdezte Osríc.

– Egyszerre mindig három vagy négy.

– Ez aztán baromi kellemetlen! – Osríc szemügyre vette Swanstone alaprajzát. – Immár látom, meglehet, ahhoz, hogy Fairhrim elé járuljunk ezzel az ajánlattal, egy különleges képességekkel rendelkező illetőre lesz szükség.

Mrs. Parson bólintott.

– Valóban nem jönne rosszul valaki, aki járatos a sötét ügyletekben.

- Szerencsére nekem pont azok a specialitásaim.
- Úgy bizony.
- Hát legyen – jelentette ki Osric. – Hol van a köpenyem? Megyek, és megvesztegetem ezt a némbert. Ha pedig Fairhrim visszautasít, akkor jöhet az emberrablás.
- Klasszikus lépés, uram.
- Melyik az ehhez a Haelan-erődhez legközelebb eső végkő?
- A legközelebbi ivó a Publikálj vagy Pusztulj.
- Csodás.

Köpenyét és kesztyűjét magára véve, valamint haját megnyerőn összeborzolva, Osric megindult a végkő felé.

Swanstone-nál aztán kezdetüket vették a sötét ügyletek.

A Haelan Rend főhadiszállása egy szigeten kapott helyet, Danelaw fagyos segglyukában. Swanstone fehér erődje a maga hófedte oromzatával mintha dacosan méregette volna a közeledő Osricot. Mrs. Parsonnak igaza volt: Aurienne Fairhrimet alaposan védték. Ő és a Rendje szó szerint elefántcsonttoronyban rejtőzött.

Osric megvárta, hogy a szürkület megnyújtsa az árnyakat, majd nekiveselkedett a feladatnak. Az erőd maga kevésbé aggasztotta, mint a Wardenek. Behatolni valahová az egy dolog volt – úgy behatolni, hogy közben Wardenek is tartózkodtak a helyszínen, azonban már egészen más tészta. A Rendjük a védelemre és a behatolók erőszakos darabokra szedésére szakosodott. Kivételes ellenfelet jelentettek egy olyan komisz Fyren számára, aki éppen azért jött, hogy megszaroljon egy Haelant.

Azonban Osric maga is igencsak kivételes ember volt.

Az árnyakon keresztülhaladva felment a bástyafalra, majd bebújt egy hatalmas kőhattyú szárnyai közé, hogy onnan figyelje az eseményeket. Kiszúrta a Wardenek hatalmas, pán-

célban csillogó alakját – ketten lenn voltak, ketten meg fenn vele, a bástyafalon. Rajtuk kívül is akadt még úgy egy tucat szolgálatban lévő, swanstone-i űr. Az egyik falon lévő Warden nő a fénypajzsát is viselte, ami csak úgy ragyogott páncéljának résein át. Egy Osrichoz hasonló árnyjárónak esélye sem lehetett, hogy dőféstávolságba kerüljön hozzá.

Ma azonban – márpedig ez ritkaságszámba ment – Osricnak esze ágában sem volt bárkit is ledöfni. Most azzal a szándékkal érkezett, hogy viselkedni fog.

Egy pár fehér ruhás Haelan átvágott lenn az udvaron. Osric véleménye szerint az egész hely túlzott sterilitástól szenvedett: minden olyan száraz, funkcionális, tiszta volt. Még a szél által gondos vonalakban elrendezett hó is szándékosan odatettnek és minden mocsoktól megtisztítottnak tetszett.

A hó alatt az udvar védőbűbájoktól csillogott. A kő járólapokat mindenfelé a járőröző Wardenek seithjének vaskos, ragyogó vonalai keresztették.

Osric egy órán keresztül figyelte, milyen köröket rónak a Wardenek, mielőtt megindult volna. Aztán, rettenetesen ügyelve rá, hogy kerülje a folyton változó védőbűbájokat, beleolvadt a sötétségbe az egyik oromzat lábánál, majd addig siklott egyik árnytól a másikig, amíg el nem ért az erőd főépületéhez.

Két órájába tellett, de egyik védőbűbájt sem indította be, és végezni sem végzett senkivel.

Nem semmi teljesítmény.

A Mrs. Parson által beszerzett alaprajzok alapján Osric tudta, hogy Fairhrim irodája a magasba szökő északi toronyban található. A Fyren átvágott az erődön, hogy eljusson oda, közben pedig elhaladt egy csipás, bömbölő csecsemőkkel teli bölcsőde meg egy jókora terem mellett, aminek látszólag az

volt az egyetlen rendeltetése, hogy gyerekhullákat gyűjtsenek benne.

Eltemetni nem tudták volna őket? Morbid egy bagázs volt ez a Haelan Rend.

Nem – halk nyögések hangzottak –, a gyerekek nem voltak egészen halottak. Egy csapat Haelan sietett el Osric mellett a helyiségbe tartva. A dagerrotípián látott, mosolytalan nő nem volt közöttük. Osric ment tovább a folyosón, árnytól árnyig haladva, útközben kikerülve az időnként feltűnő őröket – minden egyes alkalommal megkönnyebbült, amikor csak egyszerű emberrel, nem pedig egy újabb Wardennel került szembe.

Osric már egy jó ideje lopakodott, amikor egy tábla közölte vele, hogy megérkezett a Seithkutató Központba. Ami az állapotát figyelembe véve igencsak ígéretes hely volt. Itt is akadtak a betegeknek fenntartott kórtermek, valamint roszszat sejtető masinákkal teli vizsgálósobák. Amíg Swanstone nagyja mintha a gázra hagyatkozott volna, ezekbe a helyiségekbe bevezették az áramot, és különböző, seithtel hajtott gépekkel voltak teli.

Az ebben a szárnyban lévő páciensek kevésbé tűntek hullaszerűnek, ami kifejezetten biztató volt.

Egy váróból vizsgálósobák nyíltak. A falon egy *Tudta?* címmel ellátott, buborékokat ábrázoló festmény díszelgett. Minden egyes buborékban egy kis érdekesség rejtőzött, hogy a betegek tanulhassanak is valamit várakozás közben. Osric menet közben elolvasta a buborékokat:

**Történelmünk hajnalán a *seith* egy,
a védőbűbájoktól a harci varázslatokig terjedő
képességekre használt összefoglaló szó volt.**

Mindenki rendelkezik seithrendszerrel, ami az idegrendszerrel párhuzamosan futó, specializált struktúrákból (seithcsatornákból és -gócokból) áll.

A seithnek számos felhasználási módja van. Ön is minden bizonnyal használta már a hétköznapi életben, hogy deofolokat küldjön, és használja a végköveket. A seith specializált tanulmányozása lehetővé teszi, hogy komplexebb módokon használjuk fel azt, például gyógyításra.

Azoknak, akik el kívánják érni a seith manipulálásának ezen magas fokozatát, ki kell érdemelniük tőnjukat. A tőcn egy, az illető tenyerébe égetett billog, ami megnyitja annak seithrendszerét a világ felé. A tőcnokat az egyes Rendek tagjai érdemelhetik ki, sokéves tanulást követően.

A seith túlzott használatáért az illető kénytelen Árat fizetni. Azt, hogy pontosan mi is határozza meg, hogy egy adott személy milyen Árat fizet, még mindig kutatják, azonban a tudomány jelenlegi állása szerint ez egy bizonyos fiziológiai vagy genetikai hajlam felerősítése lehet.

Fairhrim irodájának ajtaja előtt egy asztal állt, aminél bagolyszerű fizimiskájú, aprócska kis ember ült, aki éppen lelkesen kattogott egy réz írógömbön. A fickó Osric útjában állt,

a Fyren azonban nem ölte meg őt. Végül is szeretett volna elérhető első benyomást tenni Fairhrimre, így hát éppen csak el látta a férfit egy kellemes kis agyrázkódással, majd gondosan a saját asztala alá rejtette.

Fairhrim irodájának ajtaja be volt zárva. Osric levette a kesztyűjét, és bal tenyerét a zárnak nyomta, majd belevezette abba seithjét, mire tőncja vörösén felizzott, aztán a zárban megbúvó árnyakat leolvasva kinyitotta azt. Az egész gyerekjáték volt, természetesen. Egy pár halk kattantást követően az ajtó feltárult.

Aurienne Fairhrim nem volt odabenn. Így aztán Osric kényelembe helyezte magát az irodában.

Fairhrim berendezése éppen olyan puritán volt, mint minden egyéb Swanstone-ban – a funkcionális és a kopár kellemetlen keveréke. Osric kiválasztott magának egy széket. A szóban forgó szék arra kényszerítette, hogy szokásos elterülése helyett egyenes háttal foglaljon helyet – azon kapta magát, hogy úgy ül, mint holmi a tanár érkezését izgatottan váró kis stréber.

Tőle jobbra egy könyvespolc kapott helyet, tele olyan biztató címekkel bíró kötetekkel, mint például: *Zúzzunk – A seithcsatornák kompressziós sérüléseinek rehabilitációja* és *Seithbrostszakadások és -tépések: a klinikai kezelés protokolljai* és *A seithfolyam visszafordítható zavarai: in vitro tanulmány* és *A seithcsatornák transzszekciós sérülései*.

Ígéretes gyűjtemény, tekintetbe véve, Osric miért is érkezett ide. Jó volt látni, hogy Fairhrim ilyen szorgalmas.

Aztán egy halkán elsuttogott „Á!” kíséretében Osric észrevette, hogy az összes tanulmányt maga Fairhrim írta.

Osrictól balra egy sor keskeny ablak nyújtózkodott felfelé, követve a torony falának ívét. Meglehet, hogy Fairhrim más-

kor kilátott rajtuk a tengerre, de most az ablakokat éppen jég borította, így a táj helyett csak a fényt engedték be.

A falakat különböző bőr- és izomrétegektől megfosztott egyéneket ábrázoló poszterek díszítették. Osric is megnyűzött már pár embert pályafutása során – a kuncsaftjainak ezért a szolgáltatásért extra díjat kellett fizetnie, mert mocskos munka volt –, de úgy tűnt, Fairhrim maga is rendelkezik egyfajta szaktudással ezen a területen.

Ehhez a vidám dekorhoz tartozott még egy csontváz, ami a hátsó sarokból vigyorgott Osricra. A csontváz poros csontjai körül és azokon keresztül vékonyka rézdrótok kanyarogtak, amik a férfi feltételezése szerint a seithrendszer jelképezheték. A koponyáján egy rózsaszín, szív alakú napszemüveg csücsült.

A folyosó felől élesen kattogó léptek zaja hallatszott. Osric úgy igazította a kámzsáját, hogy az árnyékot vessen az arcára (ha már egyszer úgy kellett ülnie, mint valami stréber, akkor legalább hadd nézzen ki közben rosszat sejtetően), majd hátradőlt a székében, és várt.

Nem kellett sokáig várnia. Kinyílt az ajtó, és egy nő lépett be az irodába – már ha egy bosszús tornádó esetében lehet ilyet mondani.

Aurienne Fairhrim volt az. A dagerrotípiának sikerült megörökítenie a vonásait – világosbarna bőrét és fekete szemét, kontyba fogott, sötét haját –, magasságát vagy tartásának gőgösségét azonban nem.

Csak úgy áradt belőle a visszafogott harag, ahogy be-masírozott a helyiségbe. Az öltözetén csillogó, szárny alakú váll-lapok teljes jogú Haelanként jelölték meg. A Rendjének fehérjét viselte – egy nehéz, susogó szoknyájú ruhát, aminek dupla gombsora egészen a torkáig be volt gombolva. Karjaiban a padlóra zuhanás szélén egyensúlyozó tárgyak zavaros

fergetegét tartotta: egy válltáskát, iratokat, több csomag szíket, és – a legérthetlenebb módon – egy hatalmas zsák hagymát.

Fairhrim észrevette Osricot. Ahelyett, hogy meglepődött volna a férfi hivatlan jelenlétén, csak még bosszúsabbá vált. Nem érdeklődött dadogva, hogy Osric mégis kicsoda, vagy hogyan jutott be, vagy mit akar.

Ehelyett csak ennyit szólt:

– Egy kicsit korán jött, nemde?

Odamasírozott Osrichoz, és az ölébe ejtett a zsák hagymát.

– Öhm – szólt Osric.

Fairhrim leporolta a hagymahéjmaradványokat a tenyeréről. Azok Osric frissen fényezett csizmájára hullottak. A nő csupasz kezével megragadta Osric kesztyűbe bújtatott jobbját, és jó határozottan megrázta.

– Fairhrim Haelan – mondta. – De szólítson csak Aurienne-nek! És tegeződjünk, jó? Örvendek! Légy üdvözölve a mi magasztos falaink közt, satöbbi. Remélem, nem fogunk túl sok munkával ellátni, de, nos... a veszteség időnként elkerülhetetlen. Tudom, hogy úszol a himlős esetekben. Én minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy a minimumon tartsam a részlegem hozzájárulását. És igen, megmondtam a családnak, hogy már nem igazán használtok hagymát, de ragaszkodtak hozzá. Máshogy nem tudtak fizetni. Remélem, valamire majd csak fel tudod használni. Ha másra nem, hát levesbe jó lesz, gondolom.

Ezt az egész kis monológot kimért és precíz hangon mondta el. Miután úgy döntött, hogy a beszélgetésnek vége, Fairhrim csuklójával legyintve az ajtó felé mutatott.

– Nem is tartalak fel tovább. Örvendtem a találkozásnak! Wes hāl, minden jót!

Azzal leült az asztalához, elrendezte a szoknyáját a lába körül, majd egy elmotyogott „átkozott adminisztráció” kíséretében nekiveselkedett a papírmunkának.

Osric bosszús volt – a zsák hagyma hazavágta a fenyegető auráját.

– Nem a hagymákért jöttem – mondta Osric.

Fairhrim felpillantott – láthatóan meglepte, hogy a férfi még mindig ott van.

– Nem?

– Nem.

– Nem te vagy az új sírásó? – kérdezte Fairhrim.

– Ami azt illeti, én... – kezdte Osric.

Fairhrimet ebben a pillanatban – erre nincs jobb szó – megtámadta egy papírlap.

A nő erre beledöfött egy töltőtollat, megadásra kényszerítve a lapot.

– Elnézést! Van itt Swanstone-ban egy bennlakó Ingenautunk, egy briliáns Rend briliáns tagja, természetesen, de némelyik találmánya kicsit túl jól is működik. Öntudatra ébresztette a kartonokat. Agresszívak lesznek, ha az ember le van maradva. Mit is akartál éppen mondani?

– Nem az új sírásó vagyok.

Fairhrim csak fél füllel figyelt rá – éppen az foglalta le, hogy megbirkózzon a ficergő papírlappal.

– Ó? Biztos vagy benne? Nagyon sírásósan festesz. Vagy inkább mondjam azt, hogy balzsamozó? Temetkezési vállalkozó? El kell árulnod, melyik kifejezést kedveled.

– Gyógyulni jöttem – mondta Osric.

– Gyógyulni?

– Igen. Kifejezetten hozzád.

Osric számára ez tűnt a megfelelő pillanatnak arra, hogy Fairhrim érdeklődése elkezdjen felébredni. Kicsit hátratolta

a kámzsáját, hogy a nő egy picit láthasson az Arcból. Úgy fordította fejét, hogy a fény megcsillanjon járomcsontján. Barázdált álla fenségesen barázdálódott.

Ki ne akarná meggyógyítani ezt?

Fairhrim, mint kiderült.

– Ha a Központom egyik tanulmányának a résztvevője vagy – mondta elutasító legyintés kíséretében, miután láthatóan semmi hatással nem volt rá Osric nyitószáma –, akkor menj vissza a recepcióra! Ott majd elrendeznek.

A recepcióra? *A recepcióra?*

Osric láthatóan túl finom volt.

Legyintésének közepén Fairhrim mozdulatlaná dermedt.

– Várjunk csak hogy jutottál be ide? Azt hittem, azért engedtek be, mert te vagy a sírásó.

– Magamat engedtem be – felelte Osric.

– Valóban? – Fairhrimet cseppet sem nyugözte le ez a teljesítmény. – Nos, nem csörtethetsz be csak így, arra várva, hogy majd meggyógyítunk. Itt, a Swanstone-ban nagy gondal választjuk ki az alanyainkat. Ez nem valami kórház. Hanem kutatóközpont. A hivatalos utat kell végigjárnod.

– Eszem ágában sincs végigjárni a hivatalos utat – jelentette ki Osric –, mivel erről senki más nem tudhat. Ennek a mi kis titkunknak kell lennie.

Osric megvillantott a nő felé egy (ördögi) vigyort és egy (szuggesztív) kacsintást.

A férfi érkezése óta most először Fairhrim Osricra nézett – úgy istenigazából ránézett, anélkül, hogy a figyelmét hágy-mák és erőszakos papírlapok vonták volna el. Azonban nem a mosoly vagy a kacsintás volt az, ami megfogta őt. Tekintete végigsiklott Osric köpenyén, amin, erre a férfinak gondja volt, semmilyen embléma vagy jel sem látszott. Onnan aztán a jobb

kezén viselt, súlyos pecsétgyűrű felé haladt tovább, majd elidőzött a fekete kesztyűjén.

Most már kezdett gyanakodni. Most már kezdett rájönni, hogy valami nincs rendjén.

– Számíthatok rád? – kérdezte Osric (tréfásan) felhúzott szemöldök kíséretében.

Fairhrim arckifejezése zordba ment át. Osric úgy döntött, nem fárasztja tovább a szemöldökét – nem lesz itt több csábító csipkelődés. A nő esete láthatóan nem a sötét és veszélyes volt. Osric felismerte a veszett ügyet, ha szembekerült eggyel, márpedig Aurienne Fairhrim veszett ügy volt.

– Hát legyen! – csapott rá a térdére Osric. – Akkor jöhet a B terv.

– A B terv? – kérdezte Fairhrim.

– A fülembe jutott, hogy a Rended pénzügyi támogatókat keres – mondta Osric. – Megeshet, hogy fel tudnék ajánlani egy bizonyos összeget.

– Ó? Akkor Lamberttel kell beszélned, két szinttel lejjebb. Ő vezeti a Jótékonyosság és Adományok részleget.

– Kifejezetten a Rended Platt-himlőt illető munkáját kívánom támogatni.

Fairhrim tekintete ismét Osric kesztyűje felé tévedt.

– Eme vágyad, természetesen, örömmel tölt el, de mint ahogy azt már mondtam, a Jótékonyosság és Adományoknál kell kezdened. A pediátriai betegségek amúgy sem az én szakterületem. – A tekintete az ajtó felé villant. – *Hogyan* jutottál be ide? Hol van Quincey?

– Kicsoda?

– Az asszisztensem.

– Még hogy asszisztens? Inkább fekvőrendőr – jegyezte meg Osric. – Sziesztázik.

Fairhrim egyik keze asztalának bal széle felé tévedt, amiből Osric rögtön tudta, hogy rejtőzik ott egy riasztó.

– Meg ne nyomd a pánikgombot, Fairhrim Haelan! – mondta neki Osric. – Nem szeretném, ha a dolgok eldurvulnának.

Fairhrim mozdulatlaná dermedt.

– Ez fenyegetésnek hangzik.

– Mert az is.

– Ki vagy te, és mit akarsz?

– Már sokkal hamarabb is eljuthattunk volna ehhez a pont-hoz, ha nem vacakolsz a hagymákkal – jegyezte meg Osric. Na meg akkor is, ha ő maga meg nem vacakol azzal, hogy megpróbál flörtölni a nővel, azonban Osric nem szívesen vállalt felelősséget dolgokért. – Mint ahogy azt már mondtam, gyógyulni jöttem.

– Az, ami viszont vár rád, egy törött farokcsont lesz, amint a Wardenek kihajítanak – közölte vele Fairhrim.

Most, hogy megbizonyosodott róla, valami tényleg nincs rendjén, Fairhrim nem tűnt rémültnek. Épp ellenkezőleg, ismét bosszúsnak tetszett. Vajon minden egyes Haelan ilyen vacak létfenntartó ösztönökkel bírt, vagy csak ő volt kifejezetten idióta?

– Szerinted minden egyes kamu sírásót meggyógyítok, aki csak betéved az irodámba? – kérdezte Fairhrim.

– Ezt az egyet meg fogod – jelentette ki Osric. – Én pedig segítek neked meggyógyítani a drágalátos himlődet.

A Fairhrim asztalán heverő, agresszív dokumentum rándulva egyet ismét életre kelt. A nő rácsapott.

– Nem azon vagyunk, hogy meggyógyítsuk. Hanem hogy kifejlesszünk ellene egy oltást.

– Rendben. Tök mindegy. Meg kívánom venni a szolgálataidat – és a diszkréciódat – egy adománnyal. Tisztában va-

gyok vele, hogy a Rendednek az általában forrásokat biztosító ügynökségekkel folytatott tárgyalásai nem jártak sikerrel.

Fairhrim keskeny vonallá préselte az ajkát.

– Eddig nem jártak sikerrel. Még csak éppen most kezdük benyújtani a kérelmeket a különböző szervezeteknek. Az ilyen dolgokhoz idő kell.

Osrice erre mindössze lekezelően legyintett egyet.

– Nem szeretnéd inkább most megkapni a pénzt? Neki-fogni a dolgoknak? Meggyógyítani az utcakölyköket?

– Beoltani, nem meggyógyítani – vágta rá erre Fairhrim.

– És nem vagyok bérgyógyító. Azokból Londonban is több száz akad. Miért nem inkább az egyik olyanhoz mérsz az arannyaddal?

– Azt mondták, hogy a te kifejezett szakértelmedre van szükségem.

– Mégis kicsoda?

– Pár bérgyógyító.

– Melyikek?

– Fordyce és Shuttleworth.

Fairhrim fennhéjázón csettintett egyet a nyelvével.

– A legjobbak, akiket pénzért kapni lehet, nemdebar?

– Több helyről is nagyon ajánlották őket.

– És mégis mivel diagnosztizáltak? – kérdezte Fairhrim.

A tekintete még egyszer végigsiklott Osricon, mintha szimp-lán ránézésből képes lett volna diagnosztizálni a betegségét.

– Azt majd megállapítod te magad – közölte vele Osrice.

– Most kell a pénz, vagy sem? Ez egy egyszerű ajánlat. Meggyógyítasz. Nem árulod el senkinek. Én meg adok neked húszmilliót.

Fairhrim tekintete megállapodott Osrice kesztyűjén.

– Mutasd a tenyered!

– Nem – jelentette ki Osric. A nő igencsak nemkívánatosnak találná a bal tenyerén lévő Fyren tǎncnt.

– Akkor az én válaszom is az, hogy nem.

Osric felsóhajtott.

– Örülnék neki, ha nem kellene elraboljalak. Az elég nagy nyűg lenne.

– Ó? – Fairhrim, ha lehet, még jobban kihúzta magát ültében. – Most akkor el fogsz rabolni, mi?

– Igen. *Ráadásul* még a pénzt sem kapod meg.

Fairhrim jobb keze megrándult. A tenyerén felragyogott a Haelan Rend tǎncnja: egy fehér hattyú.

– Elég merész gondolat részedről, hogy azt hiszed, el tudnál rabolni.

– Elég hülye vagy, ha azt hiszed, nem lennék rá képes.

– Mégis *ki* vagy te?

– Valaki, akinek kétségbeesetten szüksége van a segítségedre.

Fairhrim szájának íve szkepticizmusról árulkodott.

– Ez jobban meghatna, ha nem éppen az imént fenyegettélna meg azzal, hogy elrabolsz. Mutasd a tenyered!

– Nem.

– Azt akarod, hogy meggyógyítsalak, de a tenyeredet nem vagy hajlandó megmutatni?

– Úgy bizony.

– Ha rejtegeted, akkor az azért van, mert tudod, amúgy megtagadnám, hogy meggyógyítsalak.

– Pontosan – mondta Osric.

Fairhrim keze ismét a pánikgomb felé tévedt.

– Ne tedd! – szólt rá Osric. – Bárkit is csődítesz ide veled, erőszakos halálra ítéled.

– Azt hiszed, elbírnál a Wardenekkel? – kérdezte Fairhrim.

Osríc nem hitte – legalábbis egy az egy ellen nem –, de mondani csak ennyit mondott:

– Komolyan képes lennél kockára tenni az életüket?

– Távozz! – mondta Fairhrim.

– Vagy úgy távozom, hogy egyezsége jutottunk... vagy veled, egy zsák hagyma közé gyömöszölve. Te döntesz.

– Még csak azt sem tudom, mi a problémád – kezdte Fairhrim. – Még ha bele is mennék a dologba – amit nem fogok megtenni –, nem tudom, egyáltalán képes lennék-e meggyógyítani téged.

– Csak arra kérek, hogy próbálkozz meg velem.

– Lefuttathatnék pár vizsgálatot? – kérdezte Fairhrim.

– Nem. Előbb egyezz bele!

– Akkor biztos súlyos az állapotod.

– Az.

– Halálos?

– A helyzetet figyelembe véve, tulajdonképpen igen.

– Mi lesz, ha nem tudlak meggyógyítani? – kérdezte Fairhrim.

– Akkor meghalok. És talán téged is magammal rántalak – felelte Osríc.

– Csodálatos.

– Közel járok már hozzá, hogy meggyőzzelek?

– A meggyőzéshez szükség lenne legalább egy csepp sárm-szerűségre is.

Osríc ezen felkapta a vizet.

– Hát nem vagyok sármos?

– Nem – jelentette ki Fairhrim. – Az egyik Árnyas Utat követed. Nem fogok segíteni neked. És hagymától bűzlesz.

– A hagyma a *te* hibád. Ne azért tedd, hogy rajtam segíts, tedd meg a himlős kiskölykökért! Gondolj mindarra a szenvedésre, aminek véget vethetnél!

– Vagyis pontosabban megelőzhetnék.

– Tök mindegy.

Fairhrim alaposan szemügyre vette őt. Osríc kénytelen volt csodálattal adózni az összeszedettség előtt. Nem ejtett könynyeket, és nem is reszketett, mint a nyárfalevél. Az egyetlen érzelem, amit kimutatott, a megvetés volt, ahogy most, hogy tudta, a férfi nem a Fényes Utak követője, tekintete a kesztyűje felé tévedt. A kérdés jelen pillanatban az volt, hogy az arany csábítása – vagy Osríc fenyegetőzése – képes lesz-e felülmúlni a nő utálatát.

Osríc remélte, hogy igen. Fairhrim észszerű teremtésnek tűnt.

– Nagyon higgadtan kezeled ezt az egészet – jegyezte meg Osríc.

– Kiképeztek, hogyan maradjak nyugodt krízishelyzetben – felelte Fairhrim. – Bár általában inkább súlyos vérzéssel, nem pedig ilyen abszurdításokkal van dolgom.

Osríc már eddig is sejtette, hogy nem kedveli Fairhrimet. Na, ez most megerősítést nyert.

Elfogyott az egyezkedésre félretett türelme.

– Akkor jöhet az emberrablás – jelentette ki. Felállt, a padlóra borította a hagymákat, majd Fairhrim felé lendítette az üres zsákot. – Befelé!

Fairhrim lenéző horkantását a felcsapódó ajtó zavarta meg.

Egy második meteorológiai jelenség is megérkezett a szobába. Ez éppenséggel egy kisebb vihar volt.

– *Elegem* van belőle, hogy a Kutatási és Innovációs Bizottság golyóit csiklandozzam – közölte a vihar.

Egy idős Healen volt, fekete bőrű, fehér hajú, és tajtékozott a dühtől.

Fairhrim talpra ugrott. Dölyfösségének helyét ideges szolgálatkészség vette át. Osríc kíváncsisága rögtön felébredt

– a nő most mintha jobban félt volna, mint bármikor a beszélgetésük folyamán.

Kezét a szívére helyezve mélyen meghajolt.

– Xanthe Haelan.

Xanthe Haelan fehér Haelan-köpenyének fergetegébe burkolózva vágatott be a szobába. Ökölbe szorított kezében öszszegyűrt levelet tartott, amit ekkor megrázott Fairhrim felé.

– Visszautasítottak minket azok a senkiháziak a Kutatási és Innovációs Bizottságnál.

– Ó, ne! – mondta Fairhrim.

– Ó, de – felelte Xanthe. Szavainak elnyújtott hangjai alapján Osric úgy sejtette, Strathclyde-ből származhat. – Méghozzá a lehető legkamubb indoklással. Úgy tűnik, a pályázatunk nem esik egybe a támogatási programjuk prioritásaival. Hallottál már valaha ekkora marhaságot? Szó szerint egy járvány közepén vagyunk. Arra kértek, hogy a következő ciklusban újra nyújtsuk be a pályázatot. Kedvem lenne megfertőzni Woolwichet a himlővel. Akkor talán megértené, miről beszélünk. Azzal ébresztenénk némi empátiát a pénzeszsákokban. Kár, hogy a himlő csak a gyerekeket fertőzi meg...

Xanthe elhallgatott, és a levegőbe szippantott.

– Miért érzek hagymaszagot? – kérdezte.

Ahogy a bűz forrását keresve körbepillantott, észrevette Osricot. A tekintete végigsiklott a férfi köpenyén, le egészen a lába előtt heverő hagymáig.

– Hát ez meg kicsoda? – kérdezte Xanthe. – Az új sírásó?

– Nem – felelte Osric. – Nem én vagyok az az átkozott sírásó. Éppen megzavart egy megbeszélést, nagyí, úgyhogy, ha nem bánja...

– Egy megbeszélést? Miféle megbeszélést? – Xanthe Fairhrim felé fordult. – Ez a fickó tényleg képes volt *nagyinak* nevezni?

Fairhrim kínosan feszengeni látszott.

– Annyira sajnálom! Fogalmam sincs, ki lehet. Valahogy bejutott ide. Megpróbált lefizetni, hogy meggyógyítsam. Most meg azzal fenyeget, hogy elrabol, de hogy őszinte legyenek, ezt elég groteszk hozzá nem értéssel teszi. A Wardenek majd gyorsan lerendezik.

– Kérd meg őket, hogy ne tegyenek benne túl nagy kárt!

– mondta Xanthe, miközben úgy vizslatta Osricot, mintha a férfi egy jókora húsdarab lett volna. – Elkelve egy új holttest az anatómialaborba. Kezdünk kifogyni a felnőtt férfiaktól.

– Úgy lesz – bólintott Fairhrim. – Így legalább lesz valami haszna a világban.

– *Már elnézést!* – szólt Osric.

Fairhrim ügyet sem vetett rá, hanem helyette ismét Xanthe felé fordult.

– Élodie-val már közölte a híreket?

– Még nem. Szegénykém magába fog zuhanni. A többi vezetőt képtelen leszek meggyőzni, hogy nyúljanak még mélyebbre a tartalékainkban, hogy támogassák őt. Egyszerűen nem értem. Egy ilyen krízis közepette sorban öt szervezet is visszautasít minket, a Tíendomok vezetői meg mind tétlenül ülnek a seggükön.

A két Haelan folytatta a maguk kis bájcsvevejét, miközben Osric – nos, Osric még soha életében nem érezte magát ilyen jelentéktelennek. Mrs. Parson igazán figyelmeztethette volna, hogy a Haelának holdkórosok, akiknek fontosabbak az adminisztratív ügyek, mint a saját közelgő haláluk.

– Helló? Hahó? Még mindig itt vagyok! – mondta Osric, Xanthe válla fölött integetve Fairhrimnek. – És továbbra is szándékomban áll elrabolni téged. És most ezt a vén nénikét is meg kell ölnöm azért, amit látott. Remélem, boldog vagy.

– Még hogy megölnél *engem*? – szolt Xanthe, majd hátra vetette fejét, és kacagni kezdett. Fairhrim, szemöldökét egészen a hajvonaláig húzva, Osricra meredt.

– Nem egy észlány, mi? – kérdezte Xanthe.

– Röpke ismeretségünk folyamán én is erre a következőtésre jutottam – jegyezte meg Fairhrim.

Osric sértetten eltűnődött rajta, nem kellene-e mindkettejükkel végeznie ezért a tiszteletlenségért.

A Haelanek úgy folytatták beszélgetésüket, mintha Osric ott sem lett volna.

– Csak színtiszta kíváncsiságból, mennyivel próbált lefizetni? – kérdezte Xanthe.

– Húszmillióval – felelte Fairhrim. – Ami azt illeti, pont Élodie projektjét támogatta volna vele.

– Húszmillió? Woden tükére!

– Arról persze fogalmam sincs, honnan származhat ez a pénz. – Fairhrim egyik ezüst váll-lapja megemelkedett, ahogy megrántotta vállát. – Vagy hogy létezik-e egyáltalán.

– Az események fényében igencsak csábító ajánlat – jegyezte meg Xanthe, ahogy maga elé emelte a visszautasító levelet. Ráncai valami módfelett ravasz kifejezésbe rendeződtek.

– Nem hajlandó megmutatni nekem a kezét – mondta Fairhrim.

– Á – nyugtázta Xanthe. – Dreornak túl épeszű, de Fyrennek meg azért mégiscsak túl bolond. Akkor talán Agannor lehet? Nem. Akkor már megszállta volna valamelyikünket.

– Mindegy, melyik, sosem lennék hajlandó összeállni vele – jelentette ki Fairhrim.

Xanthe feltekerte a visszautasító levelet, majd megkocogtatta vele az ajkát.

– Ha viszont *valóban* hajlandó lenne fizetni...

– Az Árnyas Utakat járja – mondta Fairhrim.

Xanthe legyintett egyet Fairhrim irányába, majdnem olyan lekezelő stílusban, mint ahogy Fairhrim is tette Osrickal.

Fairhrim hitetlenkedve pislogott egyet.

– Xanthe Haelan, *ugye*, nem azt fontolgatja...

Xanthe Osríc felé fordult, aki örült neki, hogy végre ismét létező emberként kezelik.

– Van húszmilliója aranyban? – kérdezte Xanthe, minden egyes szót olyan gondosan artikulálva, mintha éppen egy fél-nótással beszélne.

Osríc, szembekerülve ezzel az életmentő lehetőséggel, félretette a haragját.

– Igen.

– Komolyan? – szólt Xanthe. – Woden borogass! Rendet kéne váltanom.

Kuncogott egy sort. Fairhrim, aki látszólag semmit sem talált viccesnek, csak meredt rá rezzenéstelen tekintettel.

– El tudja intézni, hogy péntekre a széfünkben legyen a pénz? – kérdezte Xanthe.

– Igen – felelte Osríc ismét.

– Miért kifejezetten Fairhrim Haelanhez jött? – folytatta a vallatást Xanthe.

– Úgy hallottam, hogy a seithrendszer a szakterülete.

– Így igaz.

– Azt mondták, kész Fenoménn.

– Nincs nála jobb. – Xanthe Osríc elé lépett. Az idős Haelan aprócska volt, a válla görnyedt, az arca eszméletlenül ráncos. Egyfajta szánalommal vizslatta a férfit. – Akkor hát a seithjével van a baj. Szegénykém!

Ez a szó megdöbbsentette Osricot. Még sohasem használták rá korábban: nem volt szegény.

– Megértem a kétségbeesettségét – folytatta Xanthe. – Aurienne az a specialista, akire szüksége van.

– Én azonban *nem* arra specializálódtam, hogy az Árnyas Utakon járókat gyógyítgassam – vágott közbe Fairhrim.

– Mert ő az lenne? – kérdezte Xanthe. – Nem tudhatjuk. Nem láttuk a kezét.

– Azért, mert nem hajlandó megmutatni nekünk – vágta rá Fairhrim.

– Nagyszerű. – Xanthe bólintott. – Így hihető módon tagadhatjuk.

Fairhrim köpni-nyelni nem tudott.

– Minden tisztelettel...

– Így nem kell tovább kényeztetnünk idegtépő ügynökségek lengedező golyóit – mondta Xanthe.

– De...

Xanthe finoman megütögette Fairhrim homlokát a feltekert levéllel.

– Idefele jövet a derekamig gázoltam a haldokló gyerekekben, Aurienne. Ne finnyáskodjunk azon, honnan érkezik húszmillió aranyban!

– Egy, a fajtájából valót gyógyítgatni ellene megy mindennek, amit képviselünk! – érvelt Fairhrim.

– Ó, ebben egyetérttek. Nehéz dolgod is lesz vele.

– Még hogy *neki* lesz nehéz dolga? – vágott közbe Osríc. – És velem mi van? Én vagyok itt a beteg!

Xanthe korábbi viharosságának lenyomatával fordult Osríc felé.

– Igen, neki. Ő fogja bemocskolni magát. Na akkor, ha komolyan gondolja a dolgot, vitassuk meg a feltételeket! Maga pénteken bankzárásra a himlőalapnak szánt, névtelen adományként letétbe helyez húszmillió thrymsast a Healan-széfbe. Amint a könyvelőink ellenőrizték az aranyat, és meg-

bizonyosodtak róla, nem történt semmi turpisság, Aurienne a legjobb képességeihez mértén kezelésbe veszi önt.

– Xanthe Haelan, ez a *lehető* leg... – kezdte Fairhrim, azonban erre Xanthe vetett felé egy pillantást, mire Fairhrim röggvest befogta a száját.

– Az én egyedüli feltételem, hogy senki sem tudhat a dologról – mondta Osríc.

Xanthe türelmetlenül legyintett.

– Természetesen. Nekünk is érdekünkben áll diszkréten kezelni az ilyesféle undormányos üzelmeket.

– Akkor hát megegyeztünk – szölt Osríc.

Fairhrim némán, az ajkát keskeny vonallá préselve szemlélte a jelenetet.

– Aurienne remekül tud vigyázni magára – mondta Xanthe.

– De azért megjegyzem, ha bármi baja esik az ön kezelése közben, én magam fogok végezni önnel.

Osríc legszívesebben az ostoba vénasszony képébe nevetett volna. Azonban ahogy Xanthe a szemébe nézett, megérezte a nő seithjének lehetét. Olyan volt, mintha egy apró, száraz kéz barátságosan megpaskolta volna a sírkövét.

Osrícnak márpedig legjobb tudomása szerint nem volt sírköve.

– Megértettem – mondta.

– Csak feleolyan bolond, mint amilyenek látszik. – Xanthe széttépte a visszautasító levelet, és a padlóra, a hagymák közé szórta annak darabjait. – Rendben van. Akkor pénteken várni fogom az ismeretlen forrásból származó, jelentős adomány hírért. De addig is vár rám jó pár megmentendő élet. Magatokra hagylak titeket, hogy megbeszélhessétek a részleteket. Aztán tessék viselkedni!

Osríc nem volt biztos benne, hogy ez az utolsó utasítás kinek is szólt – biztos nem neki. Ő sohasem viselkedett.

Xanthe az ajtó felé illant. Ahogy távozott, Fairhrim ismét egy amolyan a kezét a szívére helyezős meghajlásba vágta magát.

Csend telepedett rájuk. Osric megigazította a köpenyét. Fairhrim abszolút megvetéssel szemlélte őt.

– Örülök, hogy ezt lerendeztük – mondta Osric.

– Tűnés innen! – felelte Fairhrim.

– Ne légy már ilyen mérges! A kis himlősökért teszed.

– Azért teszem, mert Xanthe Haelan azt mondta – vágta rá Fairhrim.

– Majd elküldöm a deofolomat az első ülésünket illető részletekkel.

– Én vagyok a Haelan. Én fogom küldeni az instrukciókat.

– Van valami tipped semleges találkahelyre? – kérdezte Osric. – Mert ide nem akarok visszajönni. Szar dolog a Wardeneket kerülgetni.

– Jelen pillanatban nincs – felelte Fairhrim. – Éppen csak most zúdítottad rám ezt az egészet.

– Nos, *nekem* van. Várd a deofolomat! Ó, ha már szóba került: kapcsolódj velem!

– Hogy mi? – pislogott Fairhrim.

Valóban egy kicsit pofátlanság volt azt kérni, hogy kapcsolják össze a tácnjukat. Ez egy barátok és családtagok számára fenntartott dolog volt, hogy a deofoljaik – seith familiárisaik – egyik tácntól a másikig tudjanak utazni, üzeneteket szállítva. Fairhrim azonban úgy meredt Osricra, mintha a férfi éppen valami végtelenül perverz dolgot vetett volna fel.

– Abban a pillanatban elmetszhetjük a kapcsolatot, hogy meggyógyítottál – nyugtatgatta őt Osric.

Fairhrim jeges tekintete számítóvá vált.

– Legyen – mondta végül.

Az összekapcsolódáshoz a két személy tǎcnjának egymáshoz kellett érnie. Osríc így levette a kesztyűjét. Fairhrim állkapcsa megfeszült, ahogy a férfi igazolta gyanúját: a bal kesztyűje került le. Csakis azok viselték tǎcnjukat a bal tenyerükön, akik az Árnyas Utakat járták.

Osríc felemelte kezét, felfedve az azon virító pokolkutyakoponyát – a Fyren Rend tǎcnját. Normális esetben ezen tǎcn láttán rémület költözött az emberek szívébe. Az azonnali, erőszakos halál ómenje volt.

Fairhrim Osríc lelkébe taposott azzal, hogy ahelyett, hogy félt volna, undorodni látszott – mintha a férfi a széttárt tenyere helyett egy használt pelenkát kínált volna fel neki, arra kérve őt, hogy érintse meg.

– Egy árnyjáró bérszarházi vagy – közölte vele Fairhrim.

– Igen.

– Visszataszító – mondta Fairhrim.

Ettől függetlenül Osríc felé nyújtotta jobb kezét. Finoman összeérintették a tǎcnjukat. A Haelan Rend hattyújának szárnya a Fyren Rend pokolkutyájának agyarához ért. Kieresztették seithjüket, és letapogatták a másik erejét. Fairhrim seithje hűvös és visszafogott volt, mint az üveg. Osríc deofolja immár képes lesz közvetlenül a nőre lelteni, hogy átadja az üzeneteit, mint ahogy annak deofolja is képes lesz rálelni Osrícra. (A férfi elmerengett rajta, Fairhrim deofolja mégis milyen alakot ölthet. Fogadni mert volna rá, hogy valami olyat, ami szeret csipkelődni. Talán mondjuk skorpiót.)

Elhúzták egymástól a tenyerüket. Fairhrim úgy tartotta el magától a kezét, mintha valami mocskosba nyúlt volna.

Kopogtattak.

– Fairhrim Haelan?

Osríc az ajtó mögé iszkolt, és intett Fairhrimnek, hogy nyissa ki azt, majd suttogva figyelmeztette, hogy a nő ne csinaljon semmi hülyeséget.

Fairhrim ajtót nyitott. A zsanéroknál lévő résen át Osríc egy fekete ruhás, hullára emlékeztető férfit pillantott meg. A fickó erős formalinszagot árasztott.

A férfi megrázta Fairhrim kezét, és így szólt:

– Helló! Én vagyok az új sírásó. A hagymák ügyében jöttem.

OSRIC ALIG TÉRT VISSZA ROSEFELL HALLBA, CSALÁDJA BIRTOKÁRA, amikor Mrs. Parson máris letámadta őt.

– Nos, uram? – kérdezte. – Mi hírt hozott?

– Jó hírt, azt hiszem – felelte Osríc. – Egy kicsit fennakadtunk a részleteken, de azt hiszem, ez várható volt. Megteszi.

– Az istenek áldják!

– Ne. Maga csak ne osztogasson neki áldást! Kibírhatatlan egy néember, cseppet sem kedvelem. Meg aztán akadt egy kis probléma is.

– Ó.

– A hét végére el kell hozzájuk juttatnunk azt a húszmilliót.

– Az nem okoz majd problémát – mondta Mrs. Parson. – Éppen most kaptunk egy halom gyönyörűen elkészített hamis thrymsast Beckenhamtól.

– A pénz nem lehet hamis – vágta rá Osríc. – Kénytelenek leszünk kifizetni a tényleges összeget. A Haelanek máris gyanakodnak. Nem kockáztathatom meg, hogy elhúzódjon ez a dolog; sem azt, hogy kitáncoljanak az egyezségből.

Mrs. Parson tágra nyílt szemmel meredt rá.

– De hát... nincsen húszmilliója aranyban.

– Tudom. Kénytelen lesz eladni a szárnyas oltárképet és *A tejet öntő nőt*. Meg a de Beauveau-t is. Fáj megválnom tőlük, de nem tehetünk mást. Beszéljen Sacramore-ral! A *Krumplievőket*, gondolom, még nem tudjuk eladni?

– Az még túl forró. Alig két hónapja szerezte meg.

– Igaz is. Akkor még nem igazán adhatunk túl rajta a kocsmában. Adjon el annyi kacatot, amennyit csak kell, hogy összekaparjuk a húszmilliót! Névtelen adományként kell eljuttatnunk a Haelan Rendnek, a himlőalapjuk részére. Önre bízhatom ezt a feladatot?

Mrs. Parson bólintott, de a szeme továbbra is el volt kerekedve.

– Húszmillió. Ez... a vagyonának jelentős része.

– Nos, természetesen majd visszalopjuk.

Mrs. Paron megkönnyebbülni látszott.

– Ó! Hát ez remek, uram.